

Chương thứ 20

TÌM TÌM KIẾM KIẾM

Phong Tứ Nương lạnh lùng nói:

- Bây giờ chị lại trở về là Liên phu nhân, do đó, Tiêu Thập Nhất Lang có thể chết được rồi, sau khi y chết, vợ chồng chị có thể về lại Vô Cấu sơn trang làm một đôi Vô Cấu hiệp lữ ai ai cũng ngưỡng mộ, dù xác Tiêu Thập Nhất Lang đem cho chó ăn, cũng chẳng có gì quan hệ với chị.

Nàng xoay người lại, nói:

- Nhưng tôi nhất định phải đi cứu y, do đó, tôi nói xong chuyện, tôi không đi không được.

Nàng quả thật đi ra ngoài.

Thẩm Bích Quân bỗng nhiên xông tới, dùng sức kéo nàng lại, nói:

- Tôi đi với chị.

Ánh mắt của Phong Tứ Nương sáng lên:

- Thật không ?

- Thật!

- Lần này chị chắc lòng đấy chứ ?

Thẩm Bích Quân bặm môi gật gật đầu:

- Bất kể ra sao, tôi phải gặp lại y lần nữa.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Chị có biết bọn Liên Thành Bích đi đâu không ?

Thẩm Bích Quân ngẩng đầu nhìn nàng kinh ngạc, hỏi:

- Không lẽ chị không biết ?

Trái tim của Phong Tứ Nương chìm hẳn xuống.

Mặt trời đang đi về hướng tây.

Mùa thu trời ngắn, không bao lâu nữa là hoàng hôn.

Nàng còn chưa biết phải đi đâu để tìm Tiêu Thập Nhất Lang.

Trong khách sảnh lại đang rất nhiệt náo.

Trên bàn bày dọn đầy rượu thịt, Hoắc Anh và Đồ Ngâm đang cao hứng ngồi uống rượu.

Ngồi bên cạnh uống rượu với bọn họ, lại là Kim Phụng Hoàng.

Gương mặt bà ta đỏ hồng, ánh mắt xem ra có vẻ say, bà ta đang cười ngặt nghẽo nói:

- Mau mau thêm hai chục ly lại đây, chúng ta mỗi người mười ly.

Hoắc Anh đang rót rượu cho bà ta, nhìn thấy Phong Tứ Nương, vội cười hì hì đứng lên, đỏ mặt nói:

- Chính bà ta muốn thi uống rượu với tôi đây, tôi muốn từ chối cũng không được.

Phong Tứ Nương cũng nhin không nổi muốn bật cười ... gã tiểu tử này tìm qua tìm lại, rốt cuộc cũng tìm ra người thi uống rượu với y.

Nàng cũng biết Kim Phụng Hoàng tại sao muốn thi uống rượu với y.

Một người tâm tình đang bức dọc, uống vài ly có thể hả đi tý nào.

Tâm tình của Kim Phụng Hoàng dĩ nhiên là rất bức dọc.

Bất kỳ ai bị người khác gọi thành bà già, lại bị đánh bại, chắc hẳn là không vui, huống gì bà ta trước giờ vốn là một người rất kiêu ngạo.

Phong Tứ Nương tuy muốn cười, mà nhin không nổi phải thở ra.

Cái bi ai của một người đàn bà về già, nàng hiểu rõ hơn ai cả, nàng bỗng nhiên cảm thấy mình đối xử quá tàn nhẫn với Kim Phụng Hoàng.

Kim Phụng Hoàng cũng đang liếc đôi mắt có vẻ say sưa nhìn về phía nàng hỏi:

- Các người thì thâm gì đó đã xong chưa ?

Phong Tứ Nương gật gật đầu.

Kim Phụng Hoàng hỏi:

- Người có dám lại đây thi uống rượu với bọn ta không ?

Phong Tứ Nương lắc lắc đầu.

Kim Phụng Hoàng cười lên ngặt nghẹo nói:

- Ta biết quá, người không dám, vũ công của người tuy không dở, nhưng nếu người dám thi uống rượu với ta, ta cho người uống lẫn quai ra dưới đất.

Phong Tứ Nương nói:

- Chính người bây giờ đã muốn lẫn quai ra rồi, ta khuyên người tốt hơn là nên uống ít đi mấy ly.

Kim Phụng Hoàng trừng mắt lên, nói:

- Người bảo ta say ? Được, chúng ta mỗi người mười ly, xem ai lẫn quai ra trước ?

Phong Tứ Nương chẳng màng tới bà ta.

Nếu một người uống rượu đã say quá, cách tốt nhất là chẳng màng gì tới họ.

Kim Phụng Hoàng nói:

- Được, người không thèm để ý đến ta cũng không sao, nhưng tiếc là vĩnh viễn người sẽ không tìm ra được họ.

Hình như bà ta còn có ý gì trong câu nói đó.

Phong Tứ Nương lập tức hỏi theo:

- Người có thể tìm ra bọn họ ?

Kim Phụng Hoàng nói:

- Chu Chí Cương là ông chồng của ta, nếu ta còn tìm không ra được y, còn ai tìm ra được y ?

Phong Tứ Nương hỏi:

- Người biết y đang ở đâu không ?

Kim Phụng Hoàng nói:

- Dĩ nhiên là ta biết, chỉ tiếc là ta cứ nhất định không nói cho người nghe.

Bà ta trừng mắt lên, bỗng nhiên lại cười nói:

- Trừ khi người lại đây xin lỗi, rồi bồi ta uống mười ly rượu.

Phong Tứ Nương đảo quanh tròn mắt, bỗng nhiên cũng cười, nói:

- Ta xem ra người đang nói dóc.

Kim Phụng Hoàng trừng mắt hỏi:

- Ta nói dóc chỗ nào ?

Phong Tứ Nương nói:

- Ông chồng người đi đâu, nhất định không nói cho người nghe, ta biết.

Kim Phụng Hoàng nói:

- Người biết cái lỗ đất.

Phong Tứ Nương nhẩn nha nói:

- Bà vợ của ta mà là thứ bà già như ngươi, ta đi đâu cũng nhất định không nói cho y thị nghe, bởi vì, ta đi tìm mấy cô trẻ măng mơn mớn.

Kim Phụng Hoàng nhảy dậy, lớn tiếng nói:

- Ai nói y đi tìm đàn bà, y rõ ràng đi tới bến Phong Lâm, y ...

Bà ta nói gì kể đó, Phong Tứ Nương cũng chẳng buồn nghe.

Vừa nghe tới ba chữ "bến Phong Lâm", Phong Tứ Nương đã kéo tay Thẩm Bích Quân nói:

- Mình đi thôi.

Hoắc Anh, Đỗ Ngâm cũng theo ra khỏi đại sảnh:

- Mình đi đâu đây ?

- Dĩ nhiên là đi tới bến Phong Lâm.

Đại sảnh đã yên lặng trở lại, chỉ còn một mình Kim Phụng Hoàng đang si si dại dại đứng ở đó.

Bên ngoài có tiếng ngựa hí, vó ngựa dần dần chạy xa.

Cặp mắt ra vẻ say sưa của bà ta, bỗng nhiên biến thành lại tỉnh táo, khóe miệng bà ta chợt lộ ra một nụ cười ác độc.

Bà ta biết, bọn họ có tìm mười năm ở bến Phong Lâm, cũng tìm không ra Liên Thành Bích và Tiêu Thập Nhất Lang.

- Phong Tứ Nương, Phong Tứ Nương, rốt cuộc ngươi cũng bị ta gạt ...

Kim Phụng Hoàng bỗng nhiên cười lớn, vừa cười vừa uống cạn hết ly rượu trước mặt.

Rượu đắng lắm.

Nước mắt bà ta rơi vào trong ly rượu.

Bởi vì, thật tình bà ta không biết ông chồng mình đi đâu mất, trước kia, y đi đâu đều nói cho bà ta biết, nhưng bây giờ ...

Một người đàn bà đến tuổi về chiều, không những không lấy lại được tuổi thanh xuân của mình, còn lấy lại không được trái tim ông chồng.

- Ta không phải là bà già ... ta không phải ...

Bà ta rơi nước mắt, đập vỡ tan nát những ly rượu còn lại, bỗng nhiên nằm phục trên bàn, khóc lóc thảm thiết.

Tiếc là Phong Tứ Nương không nghe được tiếng khóc của bà ta.

Con đường lớn thẳng tắp, rẽ ra làm đôi tại đây.

- Rẽ qua đường nào đến bến Phong Lâm ?

- Không biết.

- Tôi biết trên sông Hoàng Hà có bến Phong Lâm.

- Giang Nam không có sông Hoàng Hà, chỉ có Trường Giang.

- Bến Giang Lâm trên sông Trường Giang ? Tôi chưa nghe bao giờ.

- Người chưa nghe bao giờ, nhất định có người nghe qua.

Ánh tịch dương đầy trời, phía trước ngã ba, có một quán trà.

Trong quán trà, thường thường cũng có bán rượu, còn có thể bán một vài đồ nhắm, đôi khi cũng còn có bán đồ ăn, bán mì.

- Chúng ta tạm ngừng ở đây hỏi đường, tùy tiện uống tý rượu, ăn tạm thứ gì đó.

- Đúng, ăn no rồi mới có sức mà làm công chuyện.

Người còn trẻ không thể nào bạc đãi bao tử của mình được, làm chuyện gì, cũng phải ăn trước cái đã.

Phong Tứ Nương thật tình không muốn ngừng tý nào, bây giờ đã sắp tối, nàng nhất định phải tìm cho ra Tiêu Thập Nhất Lang trước khi trăng lên, nếu không, nàng sẽ rất có thể không tìm ra được y.

Có điều, nàng không biết đường, chẳng những vậy, nàng còn rất khát.

Gió đem lại mùi rượu, còn có mùi thịt bò và bánh phồng chiên.

Hoắc Anh cười nói:

- Cái mùi này hình như không tệ, nhất định sẽ không đến nỗi khó tiêu thụ.

Phong Tứ Nương trừng mắt nhìn y một cái, hần học nói:

- Ta không nên đem ngươi theo, ngươi tham ăn quá.

Miệng nàng thì nói vậy, nhưng trong bụng nàng không nghĩ vậy.

Nàng đang cần người giúp mình lắm.

Vũ công của Hoắc Anh và Đồ Ngâm không dở tý nào, thiếu niên đời sau vũ công so với đời trước hình như có vẻ cao hơn.

Kỳ quái là, bọn họ rất nhiệt tình theo làm tùy tùng cho nàng.

Thẩm Bích Quân không hiểu, nàng không bao giờ hiểu con người của Phong Tứ Nương ra sao, càng không hiểu tác phong của Phong Tứ Nương.

Hai người vốn là người hoàn toàn khác nhau, mệnh vận cũng khác nhau.

Thẩm Bích Quân cúi đầu, bước vào trong quán rượu.

Trước giờ, nàng chưa bao giờ đi đứng đồng dục, nhìn ngang nhìn ngửa như Phong Tứ Nương, cũng chưa bao giờ cười nói như Phong Tứ Nương.

Thật ra, nàng đã lâu rồi chưa có cơ hội cười một lần, ngay cả chính nàng cũng không biết đã bao lâu.

Lòng nàng từ đó đến giờ vẫn bấn loạn, bây giờ lại càng loạn hơn.

... Bây giờ dù có tìm ra được Tiêu Thập Nhất Lang thì sao ? Không lẽ lại bỏ Liên Thành Bích, bắt cô nhất thiết đi theo Tiêu Thập Nhất Lang ?

Nếu như Phong Tứ Nương suy đoán không lầm, kẻ chủ sử bao nhiêu âm mưu đó là Liên Thành Bích, nàng lại càng không biết phải làm sao.

Cả đời nàng, tại sao có bao nhiêu điều phiền não và thống khổ không thể giải quyết được ?

Phong Tứ Nương đang lớn tiếng gọi:

- Lấy cho chúng ta vài cân thịt bò, làm một tô com chiên, rồi đi ra cho mấy con ngựa ngoài kia ăn cỏ, phải là cỏ thượng hạng đây.

Bây giờ, bọn họ không cần phải hai người cưới một con ngựa.

Nàng chọn bốn con ngựa loại tuần mã Mông Cổ thượng hảo ở Bạch Mã sơn trang, còn thuận tay đem theo một bao bạc trong ngân khố.

Đối với nàng, đây là một chuyện rất thiên kinh địa nghĩa, nàng không hề có một cảm giác phạm tội gì cả.

Nhưng Thẩm Bích Quân không hiểu.

Nàng vĩnh viễn không hiểu con người của Phong Tứ Nương, đã xem người ta là kẻ địch, lại lấy ngựa và tiền bạc của người ta.

Nếu nàng đang hận một người nào trong lòng, dù có chết đói cũng nhất định không uống của người đó ngay cả một miếng nước.

Phong Tứ Nương hình như rất có khả năng giải quyết một chuyện phức tạp khó khăn, bằng một phương pháp đơn giản.

Còn nàng thì thường thường đem một chuyện đơn giản, biến thành ra phức tạp.

Bởi vì, nàng vốn là một con người như vậy, do đó, mới có một mệnh vận như vậy.

Mệnh vận không phải là do chính mình tạo ra hay sao ?

Thịt bò đã đem lại, xem ra xào cũng rất ngon.

Phong Tứ Nương ăn liền mấy miếng, mới bắt đầu hỏi lão già bán quán:

- Chung quanh có nơi nào gọi là bến Phong Lâm không ?

- Có chứ, phía ngoài Phong Lâm trấn.

Phong Tứ Nương thở phào một tiếng, tỳ vị cũng thấy khỏe ra, gấp một miếng thịt bò thật lớn:

- Phong Lâm trấn đi đường nào ?

- Cứ theo con đường bên phải.

- Xa không ?

- Không xa lắm.

Phong Tứ Nương cầm ly rượu lên, ực một hơi cạn, cười nói:

- Đã không xa lắm, mình cứ ăn uống cho no rồi đi, đi làm sao tới đó trời tối là được rồi.

Lão già bán rượu gật đầu, nói:

- Nếu cưới ngựa, sáng sớm mai trời còn chưa tối nhất định sẽ tới.

Phong Tứ Nương giật nãy mình lên, hầu như muốn phun hết ngụm rượu trong miệng ra, chụp ngay lấy cổ áo lão già hỏi:

- Ông nói gì ?

Lão già cũng giật mình lên:

- Tôi ... tôi chẳng nói gì cả.

- Ông nói chúng tôi tối mai mới tới bến Phong Lâm.

- Nhanh nhất cũng phải tối mai, con đường này khoải mã đi mất một ngày một đêm mới tới.

- Phải đi một ngày một đêm, ông còn nói không xa lắm ?

Lão già cười giả lả nói:

- Một người sống ít nhất cũng vài chục năm, đi có một ngày một đêm, có gì là nhiều ?

Phong Tứ Nương ngăn người ra.

Nhìn lão già đầu tóc bạc phơ, da dẻ nhăn nheo, một hai ngày trời, dưới cặp mắt lão ta, thật tình cũng chẳng có gì là nhiều.

Có điều, đối với Phong Tứ Nương, chỉ cần chậm đi nửa tiếng đồng hồ, là có thể ôm hận cả đời.

Tuy là cùng một chuyện, có điều, cách nhìn của mỗi người, có chỗ không giống nhau.

Bởi vì, mỗi người có một quan niệm riêng, đều từ một khía cạnh khác nhau nhìn lại.

Đây chính là tính người.

Đối với kiếp người, hiển nhiên Phong Tứ Nương hiểu biết không bằng như nàng tưởng tượng.

Trong lòng nàng còn đang ôm một chút hy vọng mong manh, nàng lại hỏi:

- Từ nơi này đi, có đường tắt nào không ?

Lão già đáp:

- Không có. Dù có có, tôi cũng không biết, cả đời, tôi chưa bao giờ đi đường tắt, vì vậy tôi mới sống lâu hơn người khác.

Gương mặt lão lộ ra một nụ cười đắc ý:

- Năm nay tôi được bảy mươi chín tuổi.

Phong Tứ Nương lại ngó mặt ra.

Bây giờ nàng cũng không biết làm sao nữa, trên đời này rốt cuộc cũng có chuyện quá khó khăn, nàng không thể giải quyết được.

Hoắc Anh và Đồ Ngâm lại là thiếu niên "chưa biết sâu là gì", hai người còn đang hỷ hỷ hả hả nói nói cười cười.

Hoắc Anh đang cười cười nói nhỏ:

- Xem ra lão này và Trương Quả Lão trong Bát Tiên thuyền thật là một cặp xứng đôi.

Phong Tứ Nương bỗng nhiên nhảy lên, chụp lấy y hỏi:

- Chú nói gì ?

Hoắc Anh lại giật nảy mình lên, áp ứng:

- Tôi ... tôi chẳng nói gì cả.

- Lúc nãy chú mới nói Bát Tiên thuyền gì đó ?

- Hình như vậy.

- Chiếc thuyền ấy ở đâu ?

Hoắc Anh bật cười:

- Đây không phải là thuyền, mà là ... mà là một kỹ viện.

Phong Tứ Nương buông tay ra, ngồi xuống, trái tim nàng chìm hẳn xuống.

Hoắc Anh còn đang giải thích:

- Trong kỹ viện đó có tám vị cô nương, ngoại hiệu là Bát Tiên, người hoạt kê nhất trong đó tên là Trương Quả Lão, bà ta rõ ràng là một bà già, mà còn ăn mặc như một cô nương còn trẻ mơn mớn, uống rượu say rồi là nói chuyện điên điên dở dở không ai hiểu được.

Đồ Ngâm cũng nhin không nổi cười nói:

- Kỳ quái nhất là, lại có rất nhiều người lại gặp bà ta, khách của bà ta đông hơn ai cả.

Phong Tứ Nương nghinh mặt lên, lạnh lùng nói:

- Các người cũng lại đó gặp bà ta ? Các người cũng là khách của bà ta ?

Đỗ Ngâm đỏ mặt nói:

- Tiểu Hoắc kéo tôi đi.

Hoắc Anh nói:

- Tôi cũng động tính hiếu kỳ, muốn lại xem lão yêu quái ấy ra sao, chỉ tiếc chúng tôi lại bà ta một lần, nhưng không nghe được bà ta điếu ở chỗ nào.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Tại sao ?

Hoắc Anh cười nói:

- Bởi vì, khách của bà ta nhiều quá.

Xem ra cái lão yêu quái đó cũng hiểu rõ tâm lý của đàn ông.

Hoắc Anh lại nói:

- Đáng lý ra chúng tôi còn tính đợi ở đó thêm một ngày nữa, chỉ tiếc là nơi đó đã có người bao thuê mất.

Phong Tứ Nương tùy miệng nói theo:

- Ai bao thuê vậy ?

Hoắc Anh nói:

- Một người tính Ngự, nghe nói là một hào khách.

Phong Tứ Nương lại nhảy lên, ánh mắt sáng rực:

- Nơi đó ở đâu ?

Hoắc Anh nói:

- Ở Xuân Giang thành.

Đỗ Ngâm nói:

- Ngay chỗ chúng tôi gặp Chu Chí Cương.

Phong Tứ Nương kéo tay Thẩm Bích Quân nói:

- Mình đi thôi.

Hoắc Anh, Đỗ Ngâm cũng theo ra khỏi quán rượu:

- Đi đâu ?

- Dĩ nhiên là Bát Tiên thuyền ở Xuân Giang thành.

Đêm.

Ánh đèn rực rỡ, đêm đã khuya.

- Bát Tiên thuyền ở trên con đường này ?

- Trong hẻm Đào Hoa.

Hẻm Đào Hoa không hẹp tý nào, nhưng tường rất cao, phía sau tường cao, thỉnh thoảng lại nghe có tiếng ca tiếng đàn tiếng sáo vọng ra.

Phong Tứ Nương xông ngựa vào trước một mình, lập tức thấy ngay Bát Tiên thuyền.

Cây đèn trước cổng còn đang sáng, ánh đèn hiện ra sáu chữ lớn cũng sáng rực:

- Bát Tiên thuyền.

- Yên Chi hải.

Hai cánh cửa sơn đen ở cổng lớn đang đóng kín mít, Sa Vương muốn ăn thịt người, dĩ nhiên không cho người lạ tiến vào.

Có phải lão ta đã nuốt Tiêu Thập Nhất Lang rồi ?

Phong Tứ Nương nhảy xuống ngựa, nói:

- Chúng ta xông vào.

Thẩm Bích Quân ngần ngừ nói:

- Xông vào như vậy, lỡ làm chỗ thì làm sao ?

Phong Tứ Nương nói:

- Tìm làm chỗ thì xui xẻo cho họ thôi chứ sao.

Thẩm Bích Quân lại không hiểu:

- Xui xẻo cho họ thôi ?

Phong Tứ Nương nói:

- Tôi mà tìm không ra người, tôi chẻ phòng của họ ra.

Thẩm Bích Quân nói:

- Nhưng bọn họ có gì làm lỗi đâu, bọn họ đâu muốn mình đến đây.

Phong Tứ Nương chẳng thèm để ý đến nàng, xông tới dùng sức đá vào cửa một cái.

Cửa đóng rất chặt, nàng đá không ra, Hoắc Anh và Đồ Ngâm chạy lại giúp sức.

Thẩm Bích Quân chỉ có nước cười khò.

Những chuyện đó, dù có giết nàng đi, nàng cũng không dám làm, có điều, Phong Tứ Nương đập cửa ra rồi, nàng cũng theo vào trong.

Nàng làm chuyện cũng có nguyên tắc của nàng, chẳng qua, đúng hay sai, ngay cả nàng cũng không phân biệt rõ ràng.

Cửa đã bị đập tung ra.

Phong Tứ Nương kéo tay Thẩm Bích Quân tiến vào, đi một hồi cũng chẳng thấy có ai ra hỏi gì, cũng chẳng có ai cản trở.

Người đâu ? Không lẽ đều say cả sao ?

Trong đại sảnh đèn đuốc huy hoàng, bỗng nhiên vọng ra một tiếng ca nghe rất phong tình.

Một người đàn bà đầu gần đầy châu thụy, ăn mặc rất son trẻ, tay cầm ly rượu, miệng thì đang hát một khúc tiểu điệu, loạng choạng bước ra, quả nhiên đã say quá.

Người đó mặc một chiếc quần dài chấm đất, tuy đang say, phong tư rất đẹp ... ở xa nhìn lại dưới ánh đèn xem ra rất xinh xắn.

Có điều, đi gần lại một chút, Phong Tứ Nương lập tức phát hiện ra, bà ta đã già rồi, gương mặt tuy trát đầy phấn, nhưng vẫn không dấu được những nét nhăn trên mặt.

- Trương Quả Lão.

Hoắc Anh là người đầu tiên xông lại:

- Khách khứa đi đâu hết rồi ?

Trương Quả Lão ngẩng đầu lên nhìn bọn họ một vài lần, cười khanh khách lên nói:

- Ta nhận ra ông, hôm qua ông có lại.

Bà ta bỗng thở ra:

- Tiếc là hôm nay ông lại trễ một tý.

- Không lẽ mọi người đều đi hết rồi ?

Trương Quả Lão lắc đầu:

- Còn chưa đi.

Bà ta lại cười khanh khách lên:

- Bọn họ không đi đâu, các người dù có lấy côn đuổi họ đi, họ nhất định sẽ không đi.

- Tại sao ?

- Tại sao các người không tự mình vào xem ?

Phong Tứ Nương đã xông vào, nàng lập tức hiểu ý bà ta.

Quả thật bọn họ sẽ không đi đâu, không những vậy, còn vĩnh viễn sẽ không bao giờ đi.

Trong đại sảnh đèn đuốc huy hoàng, trên bàn bày đủ các thứ trên châu hải vị, bao nhiêu là vò rượu ngon.

Mỗi người đều ăn mặc rất hoa lệ, rất mới mẻ, càng thấy rõ vẻ oai phong, thần khí.

Chỉ tiếc là, bọn họ đều là người chết.

Sa Vương Ngư Ngật Nhân, Kim Bò Tát, Kim Cung Ngân Đạn Trảm Hồ Dao Truy Vân Tróc Nguyệt Thủy Thượng Phiêu Lệ Thanh Phong, Nhân Thượng Nhân, Hiên Viên Tam Thành, Hiên Viên Tam Khuyết.

Lúc bọn họ còn sống, đều là những tay anh hùng hảo hán rất hiển hách, vũ lâm đại hào hùng cứ một phương.

Chỉ tiếc là bây giờ bọn họ đều là người chết, trên đầu mỗi người đều bị một nhát đao.

Một đao cũng đủ trí mệnh.

- Ai là người có con đao sắc bén như vậy ?

- Ai là người xuất thủ nhanh như vậy ?

Tiêu Thập Nhất Lang!

Trừ Tiêu Thập Nhất Lang ra, còn có ai nữa ?

Phong Tứ Nương toàn thân lạnh giá.

Trái tim của Thẩm Bích Quân càng lạnh hơn.

Không phải chỉ có bọn họ sáu người chết thôi, ngoài Trương Quả Lão bên ngoài ra, trong này không có lấy một người sống, ngay cả đàn bà cũng đều chết dưới lưỡi đao.

Nhát đao trí mệnh.

Tiêu Thập Nhất Lang, Tiêu Thập Nhất Lang, trái tim của ngươi sao độc địa quá vậy ?

Người chết không còn thấy máu chảy ra.

Thẩm Bích Quân nhin không nổi muốn rơi nước mắt, không những nàng vì những người đó mà bi ai, nàng còn vì chính mình mà bi ai.

Người nàng toàn tâm toàn ý yêu thương, lại là một tay khát máu tàn bạo.

Nhưng Phong Tứ Nương lại thở phào một hơi.

Cảnh tượng nơi đây tuy nhiên kinh khủng, nhưng Tiêu Thập Nhất Lang rốt cuộc cũng chưa chết tại đây.

Chỉ cần y còn sống, chuyện khác có thể đợi đến sau này rồi hẵng tính.

Thẩm Bích Quân bỗng nhiên quay đầu lại, trừng cặp mắt đăm lẹ nhìn nàng hỏi:

- Chị còn nói tôi trách lầm y nữa không ?

Phong Tứ Nương thở ra nói:

- Bất kể ra sao, y nhất định không phải kẻ vô tình như chị nghĩ đâu.

Thẩm Bích Quân cắn môi lạnh lùng nói:

- Y quả thật không phải, y thật không phải là con người.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Không lẽ chị đã nhận định là những người này đều chết dưới tay y ?

Thẩm Bích Quân hỏi lại:

- Không lẽ không phải sao ?

Phong Tứ Nương nói:

- Nhất định không phải, trước giờ y chưa hề giết kẻ vô tội.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Vậy thì ai đã giết những người này ?

Phong Tứ Nương nói:

- Tôi có thể hỏi ra được, tôi nhất định phải hỏi cho ra, may mà ở đây còn có một người sống sót.

Trong sân, khung cảnh thật thê lương và lạnh lẽo, ngay cả ánh đèn cũng biến thành âm ám, như lửa quỷ.

Trương Quả Lão tuy còn sống, nhưng dưới ánh đèn, gương mặt xem ra không khác gì người chết.

Bà ta ngồi xuống, ngồi trên bậc thềm trước đại sảnh, vừa cười vừa ca hát không ngớt.

Bà ta đang ca những tiểu điệu rất phong tình, nhưng đang lúc này, tình cảnh này, nghe sao mà thê lương bi thảm quá.

Phong Tứ Nương bước lại, nàng cũng ngồi xuống, ngồi xuống bên cạnh bà ta, nhẹ nhàng hỏi:

- Nãy giờ bà vẫn ở đây chứ ?

Trương Quả Lão gật gật đầu.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Chuyện xảy ra hồi nãy, bà có thấy có nghe gì không ?

Trương Quả Lão nói:

- Tôi tuy già rồi, cũng còn thấy rõ, còn nghe rõ, tôi còn chưa chết mà.

Bà ta bỗng nhiên cười lớn lên:

- Tên tiểu tử đó ngờ tôi sợ quá chết mất rồi, tôi giả chết chắc là giống lắm.

Tên tiểu tử đó, hiển nhiên là hung thủ.

Bà ta giả chết, vì vậy, bà ta vẫn còn sống đây.

Một người đàn bà lẫn lộn trong kỷ viện mấy chục năm nay, dù không phải là yêu tinh, cũng là một con hồ ly tinh.

Một con hồ ly chân chính, bất cứ ở trong tình huống nào, đều có cách để sống sót.

Phong Tứ Nương thở phào một hơi hỏi:

- Tên tiểu tử đó giết người, chắc bà cũng trông thấy ?

Trương Quả Lão nói:

- - .

Phong Tứ Nương hỏi:

- Bao nhiêu đó người đều bị hấn giết ?

Trương Quả Lão lại gật gật đầu, gương mặt bỗng nhiên lộ ra vẻ sợ hãi không sao tả được, bà ta lâm bầm:

- Hấn giết người nhanh quá ... Hấn có cây đao nhanh quá là nhanh.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Bà có biết hấn là ai không ?

Trương Quả Lão đáp:

- Dĩ nhiên là tôi biết, hấn là một người chết.

Phong Tứ Nương ngẩn người, hỏi:

- Người chết làm sao giết người được ?

Trương Quả Lão đáp:

- Bây giờ hắn chưa phải là người chết, nhưng hắn là một người chết.

Phong Tứ Nương chỉ còn nước nhần nại, hỏi tiếp:

- Hắn rõ ràng đang còn sống đó, tại sao lại nói là người chết ...

Trương Quả Lão đáp:

- Bởi vì, hắn giết người, người ta nhất định cũng sẽ giết hắn, hắn sẽ nhất định sống không lâu, do đó, đối với tôi, hắn nhất định là người chết.

Bà ta nói chuyện có vẻ điên khùng, nhưng cũng không phải là không có đạo lý.

Phong Tứ Nương gượng cười, nói:

- Bất kể hắn sống hay chết, bà có thể nói cho tôi nghe, hắn họ gì, mặt mũi ra sao ?

Trương Quả Lão đáp:

- Hắn rất đẹp trai, là một người đàn ông ...

Bà ta cười khanh khách nói:

- Tôi rất thích đàn ông, nhất là đàn ông đẹp trai, nhưng ... tại sao đàn ông đẹp trai, lòng dạ lại ác độc như vậy ... tại sao đàn ông càng đẹp trai lòng dạ càng vô tình ...

Bà ta tuy đang cười, gương mặt đầy những nước mắt, bỗng nhiên ôm lấy đầu, khóc òa lên, khóc òa lên như một đứa bé.

Dĩ nhiên bà ta có rất nhiều chuyện đau lòng.

Bất kỳ người nào trong kỹ viện lâu năm, đều nhất định có rất nhiều chuyện đau lòng.

Trong lòng của Phong Tứ Nương cũng đang phát rầu.

Tuy nàng biết trái tim của Tiêu Thập Nhất Lang không hề độc ác, cũng không phải vô tình.

Nhưng y quả thật là một người rất đẹp trai, chẳng những vậy, y còn có một thanh đao nhanh rất là nhanh.

... Không lẽ những người này đều bị chết dưới lưỡi đao của y ?

... Tại sao y lại hạ độc thủ như vậy ?

... Bây giờ y đang ở đâu ?

Phong Tứ Nương cũng bất giác cắn chặt môi.

... Tại sao gã này cứ xuất hiện ở những lúc không nên xuất hiện ?

... Đợi đến khi người khác muốn tìm y, thì ngược lại chẳng thấy bóng hình của y đâu.

Thẩm Bích Quân này giờ vẫn đang nhìn nàng lom lom, bỗng nhiên hỏi:

- Bọn Nhân Thượng Nhân hôm nay có phải mời y lại đây ?

Phong Tứ Nương nói:

-- .

Thẩm Bích Quân nói:

- Chị chia tay với y xong, y tính đi lại nơi này.

Phong Tứ Nương nói:

-- .

Thẩm Bích Quân nói:

- Vì vậy, y nhất định đã qua đây.

Phong Tứ Nương nói:

-- .

Thẩm Bích Quân nói:

- Bây giờ y đã đi rồi.

Phong Tứ Nương bất giác thở ra ... Lúc nên ở lại, anh không ở lại, lúc không nên đi, anh lại cứ đi, tại sao anh cứ thích đi hành hạ người ta ?

Thẩm Bích Quân nói:

- Bọn họ còn sống, nhất định không thả cho y đi, bởi vì bọn họ tìm y, là cốt ý đối phó với y.

Phong Tứ Nương thừa nhận.

Thẩm Bích Quân nói:

- Vì vậy, lúc y đi, bọn họ nhất định đã chết hết, giết những người đó, không phải y còn là ai ?

Gương mặt nàng cũng đầy những nét bi thảm và thống khổ, nàng rơi nước mắt:

- Tôi không nên lại đây, chị cũng không nên lại đây, y không chịu đem chị lại đây, chính là vì không muốn để chị nhìn thấy y giết người ... Tại sao chị muốn lại ? Mà tại sao tôi cũng muốn lại ?

Nàng nói đi nói lại hai câu cuối, mỗi lần nói là mỗi lần nước mắt lại rơi.

Nước mắt của nàng nhỏ xuống không ngừng, người của nàng đã ra khỏi nơi đó, nàng đi rất chậm, nhưng không quay đầu lại.

Phong Tứ Nương cũng không giữ nàng lại.

Dù có muốn giữ lại, cũng giữ lại không nổi ... dù có giữ được lại thì sao ?

Một người trái tim đã đau thương đến mức đó, còn ai có thể làm cho nàng hồi tâm chuyển ý ?

Ngay cả Phong Tứ Nương cũng không thể.

Trừ khi nàng có thể làm cho người chết sống lại, chính miệng nói ai là chân hung ?

Nàng không thể.

Trừ khi nàng tìm ra được Tiêu Thập Nhất Lang, bắt y nói rõ chuyện đó thế nào.

Nàng cũng không thể.

Người chết vĩnh viễn không thể sống lại, Tiêu Thập Nhất Lang đi kỳ này, cũng khó mà tìm lại được y.

Trong sân gió lạnh dữ, lá rụng giữa mùa thu, rơi xuống theo từng cơn gió, rơi xuống người nàng, rơi xuống đầu tóc nàng.

Nàng không động đậy, hình như nàng đã hoàn toàn không có cảm giác.

Có điều, nước mắt của nàng đã rơi xuống.

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, nàng bỗng nhiên phát giác ra tiếng khóc của Trương Quả Lão đã ngưng bật, thân thể hình như cũng tùy theo gió mà ngã xuống.

Nàng nhịn không nổi bước lại kéo tay bà ta.

Bàn tay của bà ta lạnh ngắt, so với gió còn lạnh hơn, lạnh mà khô queo, tựa như một chiếc lá khô trong gió.

Sinh mệnh của bà ta cũng đã qua, như một chiếc lá rơi.

Một người đàn bà như bà ta, trải qua một đời ở chốn này, có thể bình tĩnh mà chết như thế này, có phải đã xem như là hạnh vận không ?

Nhưng bà ta chết quá cô đơn, quá tịch mịch, nếu bà ta chết sớm hơn một chút, chết trong khi còn thanh xuân mỹ lệ, không chừng cũng còn người vì bà ta mà rơi nước mắt.

Chỉ tiếc khi bà ta chết, người bà ta đã tàn tạ.

Đây không phải là sự bất hạnh của bà ta sao ?

Rốt cuộc là hạnh vận hay bất hạnh ? Không chừng ngay cả bà ta cũng không phân biệt rõ ràng.

Người có hạnh vận duy nhất, chỉ là hung thủ.

Bởi vì người chứng nhân duy nhất cho tội ác của y, bây giờ không còn nói được nữa.

Có phải y vĩnh viễn sẽ được tiêu dao tự tại ngoài vòng pháp luật không ?

Hết chương 20